

ослѣпѣлиятъ български духъ — да се съзижда десетки години, неотстъпно и непоколебимо, ту съ топлинѣ думи на една любовъ, ту съ крѣсѣцитѣ на една неотразима умраза. Това е най-жестокия урисанъ дѣлъ въ живота, и тежко на онѣзи, които иматъ голѣмото дарование да бждатъ Олафъ ванъ Гелдернъ. Самия нашъ животъ, който тѣ проясняватъ, иронизира съ безобразни кривления на лицето си всѣки тѣхенъ подвигъ, подигравателно подхвърля, като извехтяла гумена топка, всѣко кжсче отъ душата имъ и го изтласква — тѣхъ, своитѣ единствени — къмъ нѣкакво неизбѣжно Лаго ди Комо. И послѣ, когато тѣхния бѣденъ животъ свършва, повдига се вой отъ безсрамни поменици. . . .

Колко много е жестокъ неизвѣстния Богъ на България.

Нашата бѣдна книжнина загуби своя класикъ въ епоса — оня, който написа *Cis-Moll*, Микелъ-Анжело, Фрина, Сърдце на сърдцата, Симфония на безнадежността, Ралица и редица още поеми на висше човѣшко страдание, които за прѣвъ пѣтъ всрѣдъ Вазовската литература на патриотически екстазъ, вне-соха вѣчнитѣ мотиви и чувства на единъ животъ, разбиванъ отъ най-сложнитѣ човѣшки въпроси. И сънѣтъ за щастие, и малкитѣ луди лирически блѣнове по далечни вършини, и тихата скръбъ на единъ самотникъ, и жестоката ирония, ще останатъ да стоплятъ малцината, които го обичатъ.

И когато възтържено забие младежкото сърдце при *Cor Cordium*, или Успокоения, или при малкитѣ поеми на неговия животъ, нека се спомня, че *hommes maudits* въ България сж онѣзи, които иматъ голѣмото дарование да бждатъ писатели прѣвъ десетки години, — непрѣкъснати страдалци прѣвъ де-